

Heinrich opholdt sig inde i det tilstødende Billard-værelse og syntes at more sig fortræffeligt. Ved Lyden af hendes Stemme lagde Per dog øjeblikkeligt Køen. Med et muntert Smil kom han ind og hilste; men han gav ingensomhelst Forklaring paa sin lange Fraværelse. Det var næppe nok, at han huskede med lidt Bekymring at spørge til hendes Befindende.

Efter et Par Øjeblikkes Ophold trak hun sig derfor igen tilbage; hvorefter Herrerne fortsatte deres Spil.

Den Nat blev bestemmende for hendes Forhold til Per. Timevis gik hun frem og tilbage i sit Kammer og kæmpede med sig selv. Hun sagde, at nu vilde og maatte hun bryde denne unaturlige og uværdige Forbindelse, der ikke alene havde forstyrret hendes Forhold til Forældre og gamle Venner men var paa Veje til at berøve hende den sidste Rest af Selvagtelse. Henimod Morgen satte hun sig til sit Skrivebord for at meddele ham sin Beslutning. Men da hun skulde nedskrive Afskedsordene, formaaede hun det ikke. Kærlighedstrangen fyldte paany hendes forpinte Hjerte; hun kastede Pennen og blev siddende ubevægelig med Hænderne for sit Ansigt.

Fra dette Øjeblik var han hendes Herre. Fra denne Nat fortabte hun sig i sin Ulykke, saaledes som man synker hen i det uafvendelige. Med